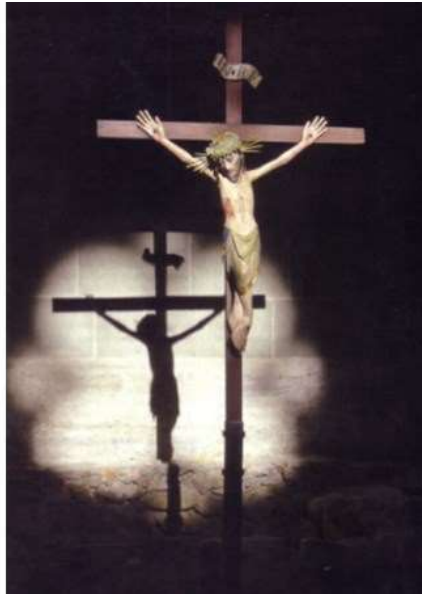

AI MUỐN THEO THẦY PHẢI VÁC THẬP GIÁ MÌNH MÀ THEO!

”Nếu con muốn nên trọn lành .. hãy đến và theo Thầy” đó là Lời Đức Chúa GIÊSU nói với từng linh hồn được tuyển chọn. Ngài kêu mời nhưng để cho linh hồn hoàn toàn tự do lãnh trách nhiệm đáp lại hay không, như câu chuyện chàng thanh niên giàu có trong Tin Mừng theo thánh Matthêu 19,21. Thử hỏi ai dám tách rời khỏi cái nhìn trù mền của THIÊN CHÚA

Toàn Năng khi Ngài kêu gọi bước theo Ngài??? Sau đây là câu chuyện ơn gọi của một nam tu sĩ Philippine thuộc dòng Anh Em Phan-Sinh Đức Mẹ MARIA Vô Nhiễm.

Toledo là thị trấn nằm ở vùng phụ cận trên đảo **Cebù**. Cebù là một trong 1.700 đảo của nước **Philippine**. Người dân ở Toledo sống về nghề nông hoặc nghề hầm mỏ. Hầu hết dân chúng đều sinh sống bằng chính sức lực của đôi tay. Đa số thuộc thành phần nghèo. Nghèo vật chất nhưng rất giàu về đời sống thiêng liêng. Họ là các tín hữu Công Giáo sống đạo chân thành. Các nhà thờ vào các Chúa Nhật và Lễ Trọng luôn đầy kín tín hữu đến tham dự Thánh Lễ. Thông thường, tín hữu Công Giáo đơn sơ giản dị luôn có tâm tình tri ân cảm tạ THIÊN CHÚA về mọi ơn lành nhận lãnh trong đời sống hàng ngày.

Chính trong khung cảnh khiêm hạ ấy mà tôi sinh ra và lớn lên. Tôi là con trưởng trong gia đình có 4 anh em gồm 2 trai và 2 gái. Như bao gia đình khác, gia đình tôi cũng rất đậm bạc, hàng ngày dùng đủ. Tuy nhiên, mặc cho tài chánh eo hẹp, Ba Má tôi vẫn cố gắng vượt mức khi gởi anh em chúng tôi đến trường tư thục Công Giáo do các Sư Huynh La-San điều khiển.

Có thể nói được rằng ơn gọi tu trì mạnh nha trong tâm hồn tôi ngay từ thơ ấu. Khung cảnh đậm bạc của gia đình đã dạy tôi hiểu: ”Cần phải hy sinh cho một lý tưởng”. Cha Mẹ chúng tôi nghèo

đến độ các ngài thường nói với 4 anh em chúng tôi: *"Ba Má không có gia sản nào khác ngoài việc để lại cho các con một nền giáo dục theo tinh thần Công Giáo"*.

Ngôi nhà chúng tôi ở cách xa con đường lớn nên chúng tôi phải đi bộ đến trường. Vào những ngày mưa to, nhiều khi đường cái ngập nước lên tới đầu gối. Mỗi buổi chiều sau khi tan trường, tôi đi nhanh về nhà để giúp đỡ Mẹ. Hai anh em trai đi lượm củi khô về để Mẹ nấu bếp. Hai đứa em gái thì lo các việc nội trợ. Trong khi đó Mẹ chúng tôi xem lại bài vở của anh em chúng tôi. Vào lúc 8 giờ tối, toàn gia đình tụ họp để lần chuỗi Mân Côi chung. Lần hạt xong chúng tôi lắng nghe lời khuyên nhủ của hiền mẫu thường kéo dài bằng thời gian lần một tràng hạt 50. Tôi ghi đậm hình ảnh Ba Má cầu nguyện thật sốt sắng. Nếu chúng tôi lơ-là trong việc học hành, Má tôi sửa phạt không phải bằng roi đòn nhưng bằng những giọt nước mắt của người.

Mối liên hệ yêu thương trong gia đình tôi thật keo sơn khắn khít. Càng lớn khôn càng chạm trán với những khó khăn của cuộc đời, chúng tôi càng gắn bó với nhau hơn nữa. Nhưng THIÊN CHÚA trong lòng nhân hậu vô biên của Ngài muốn rằng gia đình chúng tôi phải sống cảnh phân ly để một ngày kia được sum họp mãi mãi trên Thiên Đàng.

Người đầu tiên lìa xa mái ấm gia đình là chính tôi. Vì gia cảnh nghèo nên tôi bắt buộc phải xin học bổng và đi học nơi thành phố lớn. Cuộc sống thị thành khác biệt với lối sống thôn quê. Do đó dần dần tôi theo bè bạn nhập chung vào cuộc sống tạm gọi là "vương giả"! Rồi tôi cũng chú ý và yêu thương một cô bạn gái. Tôi bắt đầu thay đổi trong lối cư xử và cách ăn mặc. Người đầu tiên nhận ra sự thay đổi của tôi dĩ nhiên là Má tôi. Má tôi chỉ còn biết lặp lại duy nhất câu nói: *"Con nên nhớ là gia đình mình nghèo còn người ta thuộc hạng giàu có!"*.

Má tôi cẩn thận nhắc nhở như thế nhưng tôi tăng-lờ như không hay biết gì. Vả lại tôi tự nhủ: *"Ba Má ở xa, đâu có biết hết mọi chuyện mình đang làm nơi thành phố"*. Có điều lạ là cho dù tôi có mở nhạc hết cỡ, tận tâm tâm tôi vẫn nghe văng-vẳng Tiếng Chúa êm ái mời gọi. Tiếng Ngài như nhắc nhở tôi có một cái gì cao sang gấp ngàn lần những gì tạm bợ tôi đang tìm kiếm nơi thế gian này!

Thế rồi định mệnh trở trêu. Chính qua cô bạn gái tôi yêu mà tôi nghe nói đến sự hiện diện của các Tu Sĩ Phan-Sinh Đức Mẹ MARIA Vô Nhiễm trong thành phố. Tôi kín đáo liên lạc và tìm hiểu.

Sau khi mãn bậc trung học đệ nhị cấp tôi quyết định từ bỏ tất cả và gia nhập Tu Viện. Quyết định của tôi khiến Ba Má tôi đau khổ rất nhiều. Nhưng với tư cách tín hữu Công Giáo chân chính và

được ơn thánh Chúa trợ giúp, các ngài chấp thuận và hài lòng về ơn gọi tu trì của tôi. Sau tôi, lại đến phiên em gái tôi cũng xin gia nhập dòng Phanxicô Đức Mẹ MARIA Vô Nhiễm nhánh nữ.

Giờ đây mặc dầu anh em chúng tôi sống xa Cha Mẹ, xa gia đình, nhưng chúng tôi tin chắc chắn rằng một ngày kia chúng tôi sẽ sum họp mãi mãi và được THIÊN CHÚA thưởng công bội hậu trên Thiên Đàng.

... Rồi Đức Chúa GIÊSU gọi đám đông cùng với các môn đệ lại. Người nói với họ rằng: "Ai muốn theo Thầy, phải từ bỏ chính mình, vác thập giá mình mà theo. Quả vậy, ai muốn cứu mạng sống mình, thì sẽ mất; còn ai liều mất mạng sống mình vì Thầy và vì Tin Mừng, thì sẽ cứu được mạng sống ấy. Vì được cả thế giới mà phải thiệt mất mạng sống, thì người ta nào có lợi gì? Quả thật, người ta lấy gì mà đổi lại mạng sống mình? Giữa thế hệ ngoại tình và tội lỗi này, ai hổ thẹn vì Thầy và những lời Thầy dạy, thì Con Người cũng sẽ hổ thẹn vì kẻ ấy, khi Con Người ngự đến cùng với các thánh thiên thần, trong vinh quang của CHA Người (Marco 8,34-38).

("Il Settimanale di Padre Pio", Anno VII, n.8, 24 Febbraio 2008, trang 24-25)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt